

Vart tog kärleken vägen?

En uppsats om den tudelade yrkesroll jag som lärare mot fritidshem är verksam i och vilka utmaningar jag står inför

Av: Petter Öberg

Handledare: Krystof Kasprzak

Södertörns högskola

Självständigt arbete 15 hp

Fritidspedagogiskt område | Höstterminen 2019

Grundlärarprogrammet med interkulturell profil

med inriktning mot fritidshem, erfarenhetsbaserad 180 hp

Abstract

The purpose of the thesis is to make visible and increase knowledge about the dual professional role of teacher against leisure homes with teacher assignments, in this case sports teacher, is presented. The thesis is written in essay form where, by describing actual examples from my work experience, I illustrate that the dual professional role gives birth to an intermediate position. The first situation I describe is about the irritation a parent is experiencing when I lack in giving feedback about her daughter's incident during sports, because planning and reflection time is not included in my teaching assignment. In the second situation, I highlight the problem of not being able to reach out to students who are struggling in the leisure home due to the fact that I have not participated in their classrooms during the school day since I am in the gym with other students. And the last example is about a dissatisfied dad who wishes to get feedback on how his child's day has been, which is also impossible for me to give since I have not followed the student during the day. By diving into these examples from my work experience, I reflect on how the leisure pedagogical assignment is affected by my dual professional role, where I work as a sports teacher in the morning and in the leisure home in the afternoon. The reflection part is divided into three parts – Practical knowledge, The Intermediate position and The Third role that arises. Furthermore, I discuss how my self-reflection is affected by this dilemma.

Keywords: Intermediate position, The leisure pedagogical assignment, identity, occupational professions

Sammanfattning

Syftet med uppsatsen är att synliggöra och öka kunskap om den tudelade yrkesroll som lärare mot fritidshem med läraruppdrag, i detta fall idrottslärare, ställs inför. Uppsatsen är skriven i essäform där jag, genom att beskriva faktiska exempel från mina arbetslivserfarenheter, belyser att den tudelade yrkesrollen föder en mellanposition. Den första situationen jag beskriver handlar om den irritation som skapas hos en förälder när jag inte hinner återkoppla att hennes dotter har råkat ut för en incident under idrotten, därför att planerings- och reflektionstid inte hinns med i mitt läraruppdrag. I den andra situationen belyser jag problematiken med att inte lyckas nå fram till elever som bråkar på fritidshemmet eftersom jag inte har medverkat i deras klassrum under skoldagen utan befunnit mig i idrottssalen med olika klasser. Och det sista exemplet handlar om en missnöjd pappa som vill få återkoppling kring hur hans barns dag har varit, även här för att jag inte har följt eleven under dagen. Genom ett djupdyk i dessa exempel från min arbetslivserfarenhet reflekterar jag över hur det fritidspedagogiska uppdraget påverkas av min tudelade yrkesroll, där jag arbetar som idrottslärare på förmiddagen och i fritidshemmet på eftermiddagen. Reflektionsdelen är uppdelad i tre delar – Praktisk kunskap, Mellanpositionen och Den tredjerollen som uppstår. Vidare lyfter jag min egen självbild och hur den påverkas av detta dilemma.

Keywords: mellanposition, det fritidspedagogiska uppdraget, identitet, yrkesprofessioner

Innehållsförteckning

Berättelse	5
Brygga	9
Metod	10
Reflektion – Praktisk kunskap	12
Reflektion – Mellanpositionen	15
Reflektion – Den tredje rollen som uppstår	18
Avslutande reflektion	21
Slutord	24
Referenslista	25

*En fot i varsin värld, jag undrar vart min lojalitet är
Känslan den är 50/50 men känns ändå inte som lika
Tungt bröst för det är ingen som jag vill svika
Idrottslärare på dagen men byter sedan klädsel
Till fritidshemslärare som undrar vart tog kärleken vägen*

– Petter Öberg

Berättelse

Det är sommar 2014, en riktig högsommarvärme har äntligen kommit till Sverige. Solen skiner och eleverna springer runt och leker vattenkrig på lunchrasten. Jag vandrar runt på skolgården med min gula reflexväst. Jag är rastvakt och mitt arbete går ut på att se till att allting går schysst till ute på rasten. Jag ser att leken börjar spåra ur litegrann vid den slitna klätterställningen lite längre ner på skolans område. Jag går med bestämda steg mot klätterställningen för att reda ut situationen. Jag söker ögonkontakt med pojkarna. Nu står alla fyra pojkarna och stirrar djupt in i mina blå ögon. Jag behöver inte säga några ord, utan bara av min närvaro känner pojkarna av vad jag vill ha sagt. Automatiskt sänker de tempot i leken och fortsätter leka lustfyllt och med glädje. Jag kan med ro i själen vandra tillbaka mot skolgården, jag tittar på klockan och ser att vilken sekund som helst kommer den stora skolklockan ringa in.

Skolklockan ringer in och eleverna börja sakta, sakta röra sig mot skolans dörrar. Jag passar på att gå förbi personalrummet för att ta en kaffekopp innan jag ska gå in i klassrummet. Jag tänker *eleverna har ändå högläsning nu, så jag kan ta med mig kaffekoppen in i klassrummet för jag ska ändå bara sitta på en pall längst bak i klassrummet*. Jag tar fingret och trycker på svart brygg på displayen på kaffemaskinen. Jag hör ljudet av bönor som mals och ser det svarta kaffet åka ner i koppen. Jag tar kaffekoppen i min hand och går mot klassrummet. När jag är framme vid klassrummet är det inte högläsning jag hör utan jag hör höga röster och skrik. När jag öppnar dörren och kliver in ser jag hur två elever precis ska börja slåss med varandra. Med pondus och stark närvaro går jag in emellan eleverna och säger med lugn och sansad ton.

- Nu tar ni två djupa andetag och sätter er på eran plats så att läraren kan få fortsätta ha högläsning.

Eleverna går lugnt och sansat tillbaka till sina platser och sätter sig ner. Jag tar min kaffekopp och slår mig ner på en pall längst bak i klassrummet. I lugn och ro tar jag en klunk av mitt kaffe och lyssnar på lärarens röst när hon fortsätter läsa boken Mio min Mio av Astrid Lindgren. Det är som att tiden pausats när jag sitter på min pall och blickar ut över ett knäpptyst klassrum. Ett klassrum som nyss var i kaos har nu funnit sitt lugn. Eleverna känner av min starka närvaro som skapar trygghet och ett lugn.

Skoldagen är slut och eleverna beger sig till fritidshemmet. Idag har jag ansvaret över listan, när man har listan har man ansvaret att svara i fritidstelefonen och svara över att rätt elev kryssar sitt namn på listan när man går hem. Jag har även ansvaret att möta föräldrar och återkoppla hur dagen har varit. Jag går runt på fritids och ser till att alla elever har funnit en aktivitet att delta i. Jag slås återigen hur tiden står stilla, att jag kan i lugn och ro gå runt och se på när eleverna skrattar, när de målar i ateljén eller lyssna på när de berättar inspirerande historier om sina enorma legobyggen. Jag tittar på klockan och snart är båda visarna på klockan sex, jag inser att arbetsdagen snart är slut och det är dags att gå hem. Jag känner mig glad, lycklig och utvilad. Känslan av positiv energi sprider sig i kroppen när jag promenerar hemåt och jag längtar redan till morgondagen.

**

Det är vinter 2016, jag känner av den friska luften när jag drar in luft starkt genom näsan, jag kan ana att förändring är på väg att ske. Jag står utanför den stora tegelbyggnaden med stora drömmar i huvudet, det är idag det händer, jag är laddad. Alldeles strax är det min tur att kliva in på arbetsintervjun. Jag har sökt en tjänst som lärare mot fritidshem med behörighet i ett ämne. Jag tycker mellanpositionen verkar spännande och intressant.

- Petter Öberg du är välkommen in nu.
- Tackar.

På arbetsintervjun är löftena många – det talas om rekreation, efterarbete, planeringstid och rätt förutsättningar, ”*för vi kommer att satsa på dig*” säger rektorn. I mitt huvud känner jag mig som en häst som ska köra V75, nu ska pengarna investeras rätt. Jag får jobbet på skolan –

en tudelad tjänst där jag kommer att arbeta som idrottslärare på förmiddagen och fritidshemslärare på eftermiddagen. Ingen är gladare eller lyckligare än mig.

Det är måndag morgon och klockan är 07.30. Jag är i idrottssalen och bygger upp hinderbanan som ska bli den bästa i världen. I lugn och ro bygger jag bit för bit på hinderbanan, jag pausar i byggandet och blickar ut över idrottssalen för att se om jag missat något. Jag tittar på klockan och den visar 08.00 och det är dags för mig att släppa in eleverna. Eleverna går in i idrottssalen och sätter sig i en ring i mitten. Jag gör ett upprop och sen är det dags att sätta igång med världens bästa hinderbana.

Jag står i mitten av hinderbanan för att inte vara i vägen när eleverna springer varv efter varv. Jag ser i periferin hur en flicka landar fel när hon ska hoppa ner från en plint. Flickan håller sig om foten och har ont. Jag går till flickan och lyfter upp henne och bär henne till en stol där hon får vila. Jag tröstar henne samtidigt som jag ser hur tårarna rinner ner från hennes kind. Jag tittar på lektionen och ser att lektionen är slut. Jag visslar i min pipa och ber eleverna gå ut och duscha. Jag ser till att flickan som har ont får hjälp ut i omklädningsrummet och tänker *att jag ska mejla hennes vårdnadshavare senare under dagen och berätta om incidenten som skedde under hinderbanan* eftersom återkoppling till föräldrar är jätteviktigt.

Lektionerna byter av varandra och nu är klockan redan 14.00 och det är dags för mig att springa till fritidshemmet jag arbetar på. På fritidshemmet är det full fart och 50 elever rör sig runt i de olika rum som finns på fritidshemmet. Jag ser hur några elever blir osams i legorummet och jag går dit bestämt och försöker reda ut situationen. Men min närvaro biter inte, inte heller mina ord. Det är som att jag är totalt främmande för eleverna, eftersom jag inte har varit med dem tidigare under dagen. Eleverna fortsätter därför att bråka och skrika. Till slut blir jag tvungen att vända mig till en kollega för hjälp. Hon lyckas reda ut situationen och lugna ned eleverna. Så där står jag och känner mig otillräcklig. Jag tittar på klockan och ser att den bara är 15.00 – två timmar kvar.

Klockan 16.30 ser jag hur en pappa som ska hämta sitt barn är märkbart irriterad. Pappan står och rotar bland kvarglömda kläder. Jag går fram för att se om jag kan hjälpa till med något. Då tittar han frågande på mig och undrar vart hans barns överdragsbyxor är och jag svarar att jag tyvärr inte vet det. Pappan blir upprörd över mitt svar och undrar istället hur dagen har varit. Tyvärr lyckas jag inte heller svara på den frågan, eftersom jag inte har varit med barnet i

klassrummet under skoldagen. Pappan blickar argt på mig och tar sitt barn och smäller igen dörren till fritidshemmet.

Händelsen som just skedde gör mig ledsen och tom. Det känns tråkigt att pappan inte fick ett tillfredsamt svar, men det är ju väldigt svårt för mig att återkoppla hur dagen har varit eftersom jag befinner mig i idrottssalen med olika klasser under förmiddagarna. Jag försöker att förbli positiv tills arbetsdagen når sitt slut, men på väg mot tunnelbanan kan jag höra hur mitt hjärta slår snabbt – jag är trött, stressad och ledsen över mötet med pappan. Sedan slår det mig att *fan, nu hann jag inte mejla till flickans föräldrar om när hon slog sig på hinderbanan!* Turbulensen som uppstod på fritidshemmet på eftermiddagen i kombination med den missnöjda pappan ledde till att jag glömde. Jag tänker vidare att *den här mellanpositionen kanske inte var så bra som jag trodde.*

Nästa dag hinner jag knappt komma in genom skolans entré innan rektorn tar tag i mig i korridoren och med en brysk ton undrar varför jag inte har återkopplat till flickans föräldrar angående gårdagens incident. Jag förklarar vad som hände på fritidshemmet på eftermiddagen vilket gjorde att jag inte fick en lucka att hinna med det. Rektorn berättar att hon fått ett mejl av flickans mamma som uttryckte stor irritation över att hon inte fick återkoppling kring incidenten. Rektorn ber mig nu att ringa upp flickans föräldrar för att be om ursäkt för mitt oprofessionella beteende.

Det vrider sig i magen och det känns inte alls bra för mig. Att jag ska behöva lägga mig platt och be om ursäkt på grund av att andra incidenter upptar mitt fokus på eftermiddagen. Motvilligt tar jag telefonen ur rektorns hand och ringer upp flickans mamma och ber om ursäkt. Jag berättar om incidenten och varför jag inte hann återkoppla under gårdagen, men mamman är fortfarande irriterad.

Jag försöker tänka positivt och på väg ner till idrottssalen möter jag mina fritidshemskollegor som undrar varför jag inte är på väg till fritidshemsmötet som ska börja kl. 09.00. Jag förklarar att jag har idrottslektioner och inte kan medverka på mötet, vilket gör dem märkbart irriterade. Jag går vidare och känner mig inte alls nöjd i denna mellanposition jag hamnat i. *Vad konstigt att min rektor inte har förklarat för mina kollegor på fritidshemmet att min roll som idrottslärare på förmiddagarna innebär att jag inte kan medverka på arbetslagsmötena.* Att jag ska arbeta i två yrkesprofessioner lät kul och spännande i teorin, men i praktiken känns

det inte alls bra. Jag tänker vidare att *var det bara tomma ord som rektorn sa på intervjun – jag blev lovad planeringstid och en tydlig separering av mina två roller, men nu hinner jag inget annat än att springa från idrottssalen direkt till fritidshemmet utan vare sig paus eller reflektionstid. Hur ska detta sluta?*

**

Det är juni 2017 och sommarvärmen ligger på. Alla barnen är uppklädda i fina kläder och fina frisyrier. Det är skolavslutning för eleverna. Den svenska fanan hissas, klassisk musik spelas som om det vore en film på början av 1900-talet. Det ekar starka ord från rektorns mun när det talas om värdegrund, respekt och gemenskap. *Lustigt, tänker jag, att det inte alls är den verklighet som vi – jag – faktiskt lever i.* Jag känner mig otillräcklig, utnyttjad och på gränsen till utbränd. I mina dubbla yrkesroller får jag aldrig en lugn stund, min hjärna känns som en bil som enbart kör på ettans växel, min puls är hög och jag känner ingen ro i min tillvaro. Jag känner mig som en soldat som går i fronten, som ser kulorna flyga förbi och som snart inser att stunden är kommen. Jag tänker att jag önskar att jag kunde spola tillbaka tiden till den sommardagen 2014 när jag kände en glädje i min yrkesroll och hade energi på min arbetsplats. Nu känner jag mig bara olycklig.

Jag går runt på skolgården och tittar på alla föräldrar, kollegor och elever. Jag fastnar vid att alla ser så glada och tillfredsställda ut. Jag upplever att jag ser en lycka som jag själv försöker föreställa mig om hur den känns. Jag försöker verkligen men det går inte. Jag känner mig splittrad inombords, jag känner inte igen mig själv. Jag känner mig inte som en idrottslärare, jag känner mig inte heller som en fritidshemslärare. Jag får inte den tid jag behöver för att kunna göra ett bra jobb. Jag inser att jag hamnat vid ett vägsکیل på grund av att så här vill jag inte att det ska kännas eller vara när jag arbetar som lärare mot fritidshem med behörighet i ett ämne.

Brygga

Jag har lång erfarenhet av arbete inom skolvärlden. Jag har upplevt olika arbetsplatser och olika arbetsuppgifter beroende på behovet. När jag själv insåg att jag var duktig på att skapa relationer med individer och fann glädjen av att arbeta med människor valde jag att hoppa på Södertörns erfarenhetsbaserade utbildning lärare mot fritidshem. Jag kunde sedan välja att

läsa en termin på gymnastik och idrottshögskolan för att få behörighet upp till årskurs 6 i ämnet idrott och hälsa.

När jag sedan får ett nytt jobb som idrottslärare på förmiddagen och fritidshemslärare på eftermiddagen händer det inte bara någonting inom mig, utan det händer något som får konsekvenser för hela min yrkesroll. Jag märker att denna mellanposition som skapar ett dilemma är både väldigt problematiskt och konfliktfylld. Jag vill därför med denna uppsats undersöka hur min syn på det fritidspedagogiska uppdraget påverkas av min tudelade yrkesroll i och med att jag i nuläget har 20 idrottslektioner i veckan och spenderar endast 1,5 timme per dag på fritidshemmet. Vidare vill jag undersöka huruvida min egen självbild påverkas av denna mellanposition som växer fram i min yrkesroll.

Uppsatsens dilemma utspelar sig i de situationer där jag är osäker på mitt eget handlande. Jag tar upp tre situationer som uppstår i mitt dagliga arbete. Uppsatsen belyser de svårigheter som mellanpositionen skapar i praktiken, samtidigt som jag försöker sätta dessa i perspektiv till hur det såg ut innan jag fick min dubbla yrkesroll.

Metod

Denna uppsats är skriven i essäform där jag gestaltar tre olika berättelser från min arbetslivserfarenhet; (1) incidenten med flickan som ramlar på idrotten vars föräldrar jag inte hinner återkoppla till förrän rektorn påminner mig dagen därpå, (2) konflikten mellan eleverna som bråkar i legorummet på eftermiddagen och (3) den upprörda pappan som blir märkbart missnöjd över att jag inte kan återge hur hans barns dag har varit.

Lotta Alsterdal menar att anledningen till att skriva i essäform är för att jag ska kunna handla klokt och använda mig av praktisk kunskap som jag förvärvat genom yrkeserfarenhet. Omständigheterna skiftar och konsekvenserna av en handling går sällan att överblicka. Det är först när jag kan se på mitt handlande från avstånd jag kan se om det blev bra eller dåligt, om jag kan lära mig någonting av mitt handlande. Vad jag gör med mina erfarenheter beror på om jag reflekterar över dem och hur (Alsterdal, 2014, s.50).

En annan anledning till att jag valt essä som uppsatsform är att jag vill utforska min tudelade yrkesroll. Till skillnad från teoretisk kunskap är praktisk kunskap bunden till nuet, därför

behövs berättelser om faktiska situationer för att den ska bli tillgänglig för reflektion. (Alsterdal, 2014, s.51).

Maria Hammarén skriver att skrivande kan vara en metod både för eftertanke och för att synliggöra erfarenhetsbaserad kunskap. Att synliggöra kunnighet handlar om att hämta innehåll från sitt eget lager för att kunna belysa det (Hammarén, 2005, s.18). Uttryckssättet styr hur jag uppfattar mig själv och världen, språket kan också öppna upp för den allvarliga tanken. Detta sker först när jag griper tag i språkets andra potential, att se på mig själv utifrån. Då först sker ett påtagligt möte med mig själv (Hammarén, 2005, s.14).

Min metod kommer till uttryck genom ett kollage från min erfarenhet som fritidshemslärare vilket skapar den frågeställning jag vill undersöka. Genom att mångfaldiga perspektiven, återspeglar jag de situationer jag hamnar i och kan därigenom diskutera problematiken som uppstår. Kollaget jag använt mig av i berättelsen blir en tillgång för mig i reflektionen genom styrkorna, att det blir personligt och nära, men också en nackdel att det finns en risk att det blir för självcentrerat och personligt. Kanske distansen som behövs inte finns för att läsaren ska förstå mitt dilemma, dock finns det en öppenhet för tolkning vilket jag tycker är viktigt. Kollaget påverkar min reflektionsgång genom att det blir mer enklare att förstå problematiken kring att ha dubbla roller där den så kallade mellanposition växer fram mer tydligt.

För att reda ut mina tankar tar jag hjälp av tänkarna Hubert Dreyfus & Stewart Dreyfus i reflektionsdelen om Praktisk kunskap. I delen om Mellanpositionen som skapas tar jag hjälp av tänkaren Birgit Andersson för att synliggöra hur min mellanposition växer fram. I avsnittet om Den tredje rollen som uppstår använder jag en studie av Helena Ackesjö, Ulla Karin Nordänger & Per Lindqvist, som handlar om studenter som läser samma utbildning som jag och som hjälper mig att se vilka utmaningar lärare mot fritidshem har.

Etiska överväganden

För mig som skriver en vetenskaplig uppsats är etiska övervägande en viktig aspekt. Jag är noggrann med att det i min uppsats finns en anonymitet där jag fingerar situationerna så att de inte kan återkopplas till de riktiga situationerna (Patel & Davidson 2011, s. 83–84).

Reflektion

Praktisk kunskap

I början gestaltar jag sommaren 2014 när jag lugnt och sansat vandrar runt på skolgården utan att bekymra mig. Jag upplever att jag har en god kontroll över när leken spårar ur i vid klätterställningen eller när det uppstår bråk i klassrummet. Eleverna känner av min starka närvaro vilket skapar en trygghet. En trygghet som jag byggt upp genom år av erfarenhet, som skapat en god praktisk kunskap i min yrkesroll. Som fritidshemslärare känner jag mig som en expert för jag behöver sällan överväga vilka val jag gör och besluten jag tar sker på automatik.

Dreyfus & Dreyfus beskriver experten som väldigt hängiven att handskas med sin omgivning, med expertis kommer ett naturligt utförande.

”Den skicklige utspelaren tar sig inte tid att räkna ut vart en boll är på väg, tillskillnad från nybörjaren springer han helt enkelt till rätt plats” (Dreyfus & Dreyfus, 2017, s.328).

Slutsatsen jag gör från detta resonemang är att när jag kunde vara med hela dagen i barngrupp och följa eleverna från skoldagen till fritidshemmet så skapades en trygghet både för mig själv, eleverna och vårdnadshavarna. Vilket resulterade i att det mesta bara flöt på utan större besvär för mig själv och min yrkesroll som lärare i fritidshem. Jag kunde även utan problem följa de mål som står i läroplanen:

”Undervisningen i fritidshemmet kompletterar skolan genom att lärandet i högre grad ska vara situationsstyrt, upplevelsebaserat och grupporienterat samt utgå från elevernas behov, intressen och initiativ. Undervisningen syftar till att främja elevernas fantasi och förmåga att lära tillsammans med andra genom lek, rörelse och skapande genom estetiska uttrycksformer samt med utforskande och praktiska arbetssätt. I undervisningen ska eleverna genom leken ges möjlighet att bearbeta intryck, pröva sin identitet, utveckla kreativitet samt sin förmåga att samarbeta och kommunicera” (Skolverket, 2011, s.22).

Att kunna följa de mål som finns i läroplanen ser jag som lärare mot fritidshem också som en trygghet. Det finns ett tydligt syfte med vår verksamhet. Framförallt finns det ett tydligt förankrat dokument som jag dels kan förlita mig på och falla tillbaka på när jag blir osäker och tvekar.

Men när jag i min gestaltning beskriver vintern 2016, där det uppstår en konflikt i legorummet på fritidshemmet, uppstår frustration när varken mina ord eller närvaro lyckas lösa konflikten. När pappan som ska hämta sitt barn ber om återkoppling över hur dagen har varit skapas ett tomrum inom mig själv eftersom jag inte heller då lyckas hantera situationen såsom den borde ha lösts. Jag känner mig trött och stressad på väg till tunnelbanan, samtidigt som jag kommer på mig själv att jag har glömt att mejla föräldrarna till flickan som slog sig på idrotten. I denna mellanposition jag nu är verksam i är jag inte längre någon expert utan känner mig som en nybörjare, som aldrig riktigt räcker till.

Dreyfus & Dreyfus beskriver att nybörjaren lär sig känna igen olika verkliga situationer och synvinklar som är relevanta för att lösa den aktuella arbetsuppgiften. Nybörjaren kommer skaffa sig regler och olika synvinklar för att kunna fatta beslut om vilken handling som är bäst för att lösa den aktuella situationen. Nybörjaren har ingen aning om att i vissa lägen är det möjligt bryta mot reglerna (Dreyfus & Dreyfus 2017, s. 312.)

Nybörjaren vill göra ett bra jobb, men i brist på övergripande känsla för uppgiften som helhet bedömer han sin prestation främst hur han lyckas följa inlärd regler. I likhet med stödhjulen på en barns första cykel gör dessa regler det möjligt att samla på sig erfarenhet, men snart måste de läggas åt sidan om man ska komma vidare (Dreyfus & Dreyfus 2017, s. 312).

Har jag kanske haft för höga tankar om mig själv? Jag kanske skulle ha sänkt min prestationsnivå när jag insåg vad mellanpositionen skulle betyda för min yrkesroll. Jag borde nog ha monterat stödhjulen istället för att ha åkt ”offroad” med en sprillans ny mountainbike. Jag är i vanliga fall van att säga till och ryta ifrån när det är något jag anser vara fel, men när rektorn ber mig ringa upp flickans mamma faller jag bara platt. På samma sätt fryser jag bara till is när jag inte vet vad jag ska svara på pappan som ber om återkoppling på sitt barns dag och jag inte får fram något bra svar. Varför agerar jag inte annorlunda? Varför lyckas jag inte förklara och sätta ord på mina känslor? Med distans till mitt eget handlande kan jag nu se att jag saknat *fronesis*, som innebär praktiskt klokhets. Maria Wolrath Söderberg skriver att *fronesis* handlar om att kunna handla klokt i olika situationer genom att överväga våra val, men lyfter att vi inte överväger våra val när situationen är naturlig eller självklar. Det är först när omständigheterna skiftar i situationen och när regler och värden krockar med varandra som vi behöver *fronesis*, vilket kan sammanfattas med att lyckas hantera det man kan inte förbereda sig på (Wolrath-Söderberg, 2017 s.10).

Jag ställer återigen frågan till mig själv om det är för att jag är helt ny i de situationer jag gestaltar som gör att jag inte vet hur jag ska navigera mig i den mellanposition som växer fram. Att jag i denna mellanposition inte vet vilka regler jag bör bryta emot. I denna mellanposition är jag verkligen en nybörjare.

Jag är en produkt av en miljö som gör mig olycklig. Motivation är en bidragande faktor att få känna en lycka på arbetsplatsen. När jag gestaltar situationen när jag möter mina kollegor i korridoren eller när föräldern som ska hämta sitt barn undrar hur det har varit, då möts jag av blickar och de är fyllda av irritation vilket det skapar en otrolig negativ känsla inom mig. Att jag ska vara mer flexibel är för mig en omöjlighet när jag inte ens hinner med att fullborda en yrkesroll, nu ska jag fullborda två. Detta gör att jag på avslutningsdagen juni 2017 känner jag mig olycklig och ledsen, vilket slutet av min berättelse gestaltar.

Filosofen Eugen Fink beskriver i ” *Utbildningens metafysik i Platons och Aristoteles förståelse av världen*” att *fronesis* handlar om människan om människan själv. Det handlar om mig och mina valmöjligheter i livet. Det handlar inte om ett fokus på ett fysiskt kroppsligt bevarande. Utan med ett fokus på den betydelse som gör att man mår psykiskt mentalt bra. Det handlar alltså om lyckan i livet, lyckan på arbetsplatsen, att hitta lyckan i sin vardag. De människor som är smarta och kloka förstår att man inte jagar vilken lycka som helst utan den största lyckan man kan hitta i det verkliga livet. De tänker på hur de ska kunna gå från dröm till verklighet för att kunna hitta syftet och meningen med livet. Ändå förblir dessa tankar bara tankar för den största lyckan i livet är en idealisk plats som man tänker på utan att kunna komma dit. Men man kan inte leva utan med tankar på den största lyckan i livet. Istället är det praktiska förnuftets eftertanke alltid praktisk, ens handlingar och övervägande angående livet i dess helhet, ändå ständigt med fokusering på utsikten på lyckan i livet (Fink, s. 9).

När jag går runt på avslutningsdagen stirrandes på lyckliga barn och lyckliga föräldrar så kan jag inte föreställa mig själv hur det känns att vara lycklig. Jag tittar på en lycka som jag förstår att jag själv inte vill leva utan. Jag förstår att jag inte kan vara utan lycka i min tillvaro men ändå känns lyckan så långt bort. Min egen självbild påverkas väldigt förstörande utifrån denna mellanposition som växt fram i min yrkesroll och som gör att jag hamnar vid ett vägskäl i min karriär som lärare mot fritidshem med behörighet i ett ämne.

När jag nu har fått både distans och tid att reflektera är det känslan av att inte lyckats göra ett bra arbete som gör mest ont för mig. Att tidigare lyckats nå elever och skapa goda relationer för sedan misslyckats. Det känns som jag själv försöker lösa en *rubis kub* med klibbiga fingrar men det går inte. Slutsatsen jag drar utifrån Finks resonemang är att jag nu inser vilken stor betydelse lycka har för mitt liv och insikten att jag inte vill vara utan lycka på min arbetsplats.

Mellanpositionen

”Förväntningar från olika håll”

Mellanposition skapas av att jag har dubbla roller – på papperet är jag lärare i fritidshem med behörighet i idrott. I praktiken känns det inte så. Det skapas en klyfta mellan mig och mitt arbetslag på fritidshemmet på grund av att jag enbart är med på eftermiddagarna. Jag är inte delaktig på möten eller på gemensam planering eftersom jag är verksam som idrottslärare på förmiddagen. Mellanposition skapar en ensamhet och gör att jag måste fokusera på flera olika saker samtidigt. Mellanpositionen skapar också ett tomrum emellan mig och de elever jag träffar på fritidshemmet just för att jag enbart träffar de så kort stund av dagen. Jag tänker på vilka förändringar jag som fritidshemslärare gått igenom och hur ansvaret jag burit varierat genom åren jag varit verksam.

Birgit Andersson skriver att fritidspedagogernas ansvarsområde skiftar och att de uttrycker att det är svårt att sätta tydliga gränser. Gränser gällande hur mycket energi man ska spendera av sig själv under den obligatoriska skoldagen utan att förlora kraft och engagemang till huvudprioriteten som ska ligga i fritidshemmet (Andersson, 2013, s.93).

När det är vinter 2016 och jag promenerar till tunnelbanan känner jag mig helt slut och stressad. Det finns varken ett engagemang eller ork till mitt arbete på fritidshemmet, Visst brinner jag för idrott och tycker det är kul, men det får inte kosta att min egen hälsa blir påverkad vilket gör när jag mår så där. Framförallt inte då mitt fokus ska vara fritidshemmet.

Fritidspedagogernas strävan efter helhetssyn legitimerar också att deras ansvarsområde (Abbott, 1988) utvidgas och att de används överallt där man menar att det är väsentligt att se till barnets hela situation.

Å ena sidan kan det ses som stärkande för yrkets utveckling att fritidspedagogerna får nya uppgifter som bygger på deras speciella kompetens. Å andra sidan kan det också få motsatt effekt (Andersson, 2013, s.93).

Jag är glad att min ledning ser min spetskompetens och använder den. Det jag däremot ser som problematiskt är hur denna mellanposition fungerar i praktiken. Att springa direkt från genomförda lektioner till fritidshemmet med en klump i magen känns inte alls bra för mig. Den mellanposition som skapats känns inte alls genomtänkt. Att inte få tillräckligt med tid för att kunna göra ett bra jobb i någon av yrkesprofessionerna. Fritidshemmet är det som blir mest lidande eftersom jag bara kastas in på eftermiddagarna. Mellanposition påverkar min självbild på ett negativt sätt genom att det föder en stress inom mig. Mellanpositionen skapar ett tomrum att inte kunna lyckas göra ett bra jobb. Jag kan inte ge föräldrar återkoppling när de ska hämta sina barn, vilket var möjligt sommaren 2014 när jag enbart arbetade på fritids. Det fanns en möjlighet för mig att tillgodo se mig själv och elevernas behov samt få tid att skapa goda relationer med eleverna.

Ludvigsson & Falkner påpekar att relationsskapande beskriver lärarna mot fritidshem som att vara en närvarande vuxen som alltid finns till hands. Att lära känna eleverna och att eleverna lär känna personalen som arbetar är väldigt viktigt för tryggheten. Lärarna mot fritidshem anser även att det är av stor vikt att även ha en god kommunikation med föräldrarna. Att föräldrarna är trygga med att personalen kan handskas med barngruppen och vet var deras barn befinner sig. Att lära känna barnen har således också en annan avsikt; genom att känna barnen, deras intressen och behov, var de brukar vara och vilka deras kompisar är på fritidshemmet underlättar lärarna mot fritidshems möjlighet att ha översikt och se vad barnen gillar för olika aktiviteter och var de befinner sig på fritidshemmet (Ludvigsson & Falkner, 2019. S19)

Detta är någonting som är i dagsläget ogenomförbart för mig. Jag är inte verksam under skoldagen och det är omöjligt för mig att skapa den trygghet som behövs för eleverna. Mellanposition jag befinner mig i ger mig inte rätt förutsättningar för att skapa de relationer som krävs på grund av att jag är frånvarande på förmiddagarna. Även med vårdnadshavarna hamnar jag i kläm då jag inte lyckats kunna förmedla den återkoppling som krävs fritidshemslärare. Det var lättare för mig att klara den uppgiften när jag endast var verksam som lärare mot fritidshem, men i denna mellanposition så skapas det ett tomrum. Även ett tomrum gentemot läroplanen för fritidshemmet.

Undervisningen ska ge eleverna möjlighet att utveckla goda kamratrelationer samt känna tillhörighet och trygghet i elevgruppen. Eleverna ska också ges möjlighet att utveckla och pröva

identiteter och uppfattningar i möte och samspel med andra. Undervisningen ska ta tillvara olikheter och mångfald och på så sätt ge eleverna möjlighet att fördjupa sin förståelse för olika sätt att tänka och vara (Skolverket, 2011, s.22).

Jag hinner inte se alla elever som jag ska ansvara för på fritidshemmet. Å ena sidan skapar mellanpositionen möjligheten att träffa fler elever då jag är idrottslärare för hela lågstadiet, men å andra sidan blir det ett glapp för den årskursen jag ansvarar för på eftermiddagen.

Jag känner mig som två olika människor, som gör två helt olika arbeten, som har helt olika förutsättningar och det är därför jag hamnar i kläm i min berättelse. Inte minst med mig själv. Min mellanposition skapar konflikter för att båda professionerna ser mig som deras bundsförvant och allierad med deras profession. Min egen identitet blir svår att känna igen, trots att det är väldigt tydligt på papperet vad jag förväntas göra men i praktiken föder det en problematik kring min yrkesroll som är svår att sätta ord på.

Gränsdragningen för fritidshemsverksamheten påverkas av deras rubbade handlingsutrymme över och inom området. Arbetsuppgifterna i skolan framstår för några av fritidspedagogerna som oklara, medan några har breddat sitt ansvarsområde och hittat sin nisch genom att anpassa fritidspedagogiska arbetsformer och innehåll till skolverksamheten. I det arbetet synliggörs den fritidspedagogiska kunskapsbasen och fritidspedagogerna framstår som säkra i sina uppgifter. Några enstaka fritidspedagoger "nischar" sig genom att bedriva undervisning i skolämnen och ser sig därmed i en mer traditionell lärarroll än en fritidspedagogroll (Andersson, 2013, s.96).

Mellanpositionen skapar förväntningar från flera olika håll. Jag vill vara övertydlig med att jag inte har "nischat" in mig utan kunde välja ett praktiskt estetiskt ämne i den här utbildningen jag läser. Jag kunde aldrig föreställa mig att en mellanposition med sådana kontraster skulle födas. Jag ser mig själv inte i mer eller mindre i någon roll utan att mellanpositionen både innefattar den traditionella lärarrollen och rollen som lärare mot fritidshem. Det jag däremot ser är att min syn på det fritidspedagogiska uppdraget påverkas.

Undervisningen i fritidshemmet kompletterar skolan genom att lärandet i högre grad ska vara situationsstyrt, upplevelsebaserat och grupporienterat samt utgå från elevernas behov, intressen och initiativ (Skolverket, 2011, s.22).

När jag endast ser eleverna på fritidshemmet 1,5 timme varje dag så blir det en rejäl utmaning för mig att kunna utgå ifrån elevernas behov och intressen då eleverna ser mig som en idrottslärare och inte som en lärare mot fritidshem. Min mellanposition kompletterar skolan med 70 procent idrott och hälsa. De sista 30 procenten av mig själv handlar om att överleva dagen. Det finns ingen energi kvar till att ta vara på elevernas behov, intressen och initiativ. Något som faktiskt var genomförbart sommaren 2014, Men sommaren 2015 fick jag inte möjlighet sommaren 2014 att bedriva idrottsverksamhet vilket jag får nu.

Jag vill också poängtera att en lösning på problematiken med mellanpositionen är att skapa möjlighet för mig att frånga mitt fritidshemsuppdrag så att jag endast arbetar heltid som idrottslärare. Jag är ingen lärare men kan välja att undervisa i idrott och hälsa medan de som läser till idrottslärare läser fem och ett halvt år. Hur är det ens möjligt!? En fråga jag ställer till mig själv och utbildningen.

En tredje roll som uppstår

När jag gestaltar sommaren 2014 så visste jag hur, var och när jag skulle arbeta. Det fanns en tydlig struktur gällande arbetsuppgifter och det fanns en trygghet i mig själv att jag visste vad som skulle ske. När jag sedan började den erfarenhetsbaserade utbildningen lärare mot fritidshem med behörighet i ett ämne på Södertörns högskola så kände jag att det skulle finnas en tydlighet gällande min professionsidentitet. I teorin skulle det inte alls innebära några som helst problem utan snarare att min kompetens skulle bli en tillgång för skolan och fritidshemmet.

Den professionella identitetskonstruktionen är alltså en process som sker över tid, som startar redan under utbildningen och som får sin näring genom flera olika sammanhang, bland annat; akademisk teoretisk utbildning, verksamhetsförlagd praktisk utbildning och inledande yrkesutövning (Heggen, 2008). (Ackesjö, Nordänger & Lindqvist, 2016 s. 90).

När jag får en nyanställning vintern 2016 så är jag inte lika säker på min identitet, jag känner mig positiv och glad till en början men som sedan ebbat ut i konflikter med rektorer, kollegor, vårdnadshavare och framförallt med mig själv. I min gestaltning växer en frustration fram när jag känner mig stressad, över att jag blir överkörd av rektorn eller när jag springer

från ena yrkesrollen till den andra. Det blir så påtagligt för mig själv när jag springer från höger till vänster och inte själv har kontrollen över denna mellanpositionen som vuxit fram.

Det finns inga gemensamma handlingsätt eller dagliga strukturerade rutiner för min tudelade yrkesroll. Jag skiljer mig tydligt från grupperna lärare mot fritidshem och ämneslärare. När jag har idrottslektioner på förmiddagen så skiljer jag mig från mina kollegor på fritidshemmet som samverkar i olika klassrum och som inte undervisar i ett ämne. När jag på eftermiddagen är lärare på mot fritidshem så skiljer jag mig från mina lärarkollegor som planerar på eftermiddagen för jag är ju ingen lärare heller. Jag vet vad jag har för arbetsuppgifter, men jag vet inte vem jag ska vara. Även om min titel kommer att vara lärare mot fritidshem med inriktning idrott så är det i praktiken mer komplicerat än man kan tro på grund utav det ej finns rätt förutsättningar för mig själv och framförallt inte tillräcklig kunskap om denna tudelade yrkesroll vi lärare mot fritidshem kommer att ställas inför.

Helena Ackesjö, Ulla Karin Nordänger & Per Lindqvist har gjort en undersökning om studenter som läst samma utbildning som mig. Resultaten visar hur studenter i samma position som mig, i sin uppbyggnad av sina professionella yrkesroller och i sin identifikation med och mot olika yrkesroller (Heggen, 2008). I undersökningen så hamnar studenterna i olika vägskalet på grund av att det är svårt att orientera sig som lärare mot fritidshem. En del av dem identifierar sig huvudsakligen med en traditionell profession som lärare mot fritidshem, vilket några mina kollegor har gjort som enbart arbetar på fritidshemmet. Andra studenter intar som mig en slags dubbel och kluven professionsidentitet både som lärare mot fritidshem och lärare i skolan i ett praktiskt estetiskt ämne. Dessutom ser Ackesjö med flera indikationer på att några lärare mot fritidshem också är på väg att konstruera en ny hybrid profession. (Ackesjö, Nordänger & Lindqvist, 2016 s. 104).

Denna upptäckt var oväntad och tyder på att det är mer komplicerat att arbeta med dubbla yrkesprofessioner än vad jag trott genom att en tredje roll växer fram. Dessa faktorer kan förklara det relativt starka sambandet jag känner i min berättelse, att en problematik och ett utanförskap föds genom en ny läraridentitet. Det skapas en klyfta och en av frågorna som måste ställas utifrån dessa resultat är hur det påverkar mitt pedagogiska ledarskap, min identitet och min egen syn på min profession. Jag känner mig otillräcklig, i min berättelse skapas en känsla av att aldrig räcka till som när kollegor inte har förståelse eller kunskap över mina arbetsuppgifter, när jag inte hinner följa upp situationer som skapas eller när jag blir

överkörd av min rektor. Det som gör mest ont är när jag inte lyckas nå fram till eleverna på fritidshemmet när det uppstår en konflikt i legorummet. Jag vet inte vem jag är eller förväntas vara.

Några av de nytexaminerade lärarna, med den nya utbildningen i ryggsäcken, markerar tydligt att de är lärare (och inte pedagoger) med inriktning mot arbete i fritidshem, med andra ord en profession som skiljer sig från både övriga lärare på skolan och från de äldre fritidspedagogerna på fritidshemmet. I konstruktionen av den hybrida professionen värnas emellanåt fritidshemmet, samtidigt som det finns en betoning på att grundlärare med inriktning mot fritidshem faktiskt är lärare. (Ackesjö, Nordängers & Lindqvist, 2016 s. 105)

Dessa resultat kastar nytt ljus på mina dilemmafrågor eftersom det blir ett kvitto på att den upplevelse jag har av mellanpositionens problematik stämmer. Samtidigt skapar detta resonemang en oerhörd lättnad att det inte bara är jag som har uppfattning att min yrkesroll är svårorienterad. Jag känner mig som en lärare på dagen, som en fritidspersonal på eftermiddagen. Men det jag saknar är en helhet i min yrkesroll. I mitt fall kan jag känna att det är skoldagen som prioriteras som nummer ett och fritidshemmet som nummer två. Detta skapar en oro hos mig eftersom både jag och utbildningen är tydlig med att huvudprioriteten ska ligga i både teorin och praktiken ligga på fritidshemmet. Men i verkligheten blir det inte så.

Vidare påpekar Ackesjö med flera att när studenterna är nytexaminerade lärare har de officiellt tillträde och behörighet till undervisningsområden och positioner inom skolan som deras äldre kollegor i fritidshemmet inte har. För vi som läser utbildningen under senare tid får behörighet i ett praktiskt estetiskt ämne. Med den nya behörigheten handlar det om att röra sig mellan två olika världar, både fritidshemmet och vara verksam som lärare i skolan. I och med detta kommer okända valmöjligheter att bli möjliga för studenterna som är nytexaminerade. Studenterna som blir färdigutbildade kommer att hamna i den nya yrkesgruppen som befinner sig alltså i vad Andersson (2013) anser vara spänningsfältet mellan traditioner och styrningens nya intentioner. I denna mellanposition som skapas ska de inte bara balansera över gränserna mellan två uppdrag, de förväntas även att skapa en tredje roll som blir som en slags korsning mellan det tidigare och det nya arbetssättet för lärare mot fritidshem (Ackesjö, Nordängers & Lindqvist, 2016 s. 87).

Resultaten av denna undersökning bekräftar alltså mina känslor i min gestaltning – hur det är att röra sig genom två yrkesprofessioner och att jag tydligt skiljer mig i mängden av mina kollegor. Mina äldre kollegor har inte möjligheten att undervisa i ett ämne och det skapar också en problematik kring när man ska samverka och vara ett arbetslag som samarbetar på fritidshemmet.

Att den tredje rollen som skapas där jag inte alls kan orientera mig och får mig att känna mig som en nybörjare i. Vidare vet jag inte vilka regler jag ska bryta emot och att jag själv lever efter egna lagar i denna hybrid. När jag slår upp autonom på uppslagsverkets hemsida kommer följande begrepp upp: ”*autono'm (av grekiska auto'nomos 'som lever efter sina egna lagar', 'självständig', av auto's 'själv' och no'mos 'bruk', 'ordning', 'lag'), självständig, oberoende; i statsrätten: självstyrande (om en provins eller region inom en stat).*” (<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/autonom>).

Dessa begrepp ger ytterligare bevis vad gäller mina känslor kring min yrkesroll. Dessa ord kastar nytt ljus över mina tankar och för mig känns dessa ord som en befrielse. Att även om jag återigen kan se en helhet på ett papper så är det i praktiken som att jag lever efter egna lagar eftersom jag inte själv vet hur jag ska hantera denna tredje roll.

Avslutande reflektion

Syftet med denna uppsats är att skapa en helhetsbild kring min yrkesroll som fritidshemslärare med behörighet i idrott och hälsa. Jag har många år på fritidshemmet innanför min rockärm. Det jag vill förmedla med min uppsats är att man tydligt kan se att en mellanposition som växer fram och vad som händer i denna mellanposition. Att denna mellanposition är mer problematisk än man kan tro och att även en tredje yrkesroll kommer att växa fram under uppsatsens gång.

Jag själv kan nu med distans till mitt eget handlande och skrivande ställa mig tveksam till att vi som läser utbildningen grundlärare mot fritidshem får en behörighet i ett ämne just för att den blir så konfliktfylld. Just för att det blir så svårt att hinna med det man ska. Det är svårt att lyckas hantera det tomrum som föds inom en själv när man inte hinner med att mejla föräldrar, återkoppla till föräldrar, lösa konflikter som man tidigare löst lätt som en plätt. Det mest utmanande med denna tudelade yrkesroll skulle jag säga är att man inte vet vem man är,

kollegor som inte har förståelse för de arbete man utför. Att jag som lärare mot fritidshem med behörighet i ett ämne ska förvänta mig ett ensamt arbete eftersom jag skiljer med så kraftigt från övriga kollegor både i skolan och på fritidshemmet.

Men jag vill vara tydlig med att syftet med denna uppsats inte var att komma fram till ett svar utan snarare belysa och problematisera de situationer jag står inför och med hjälp av andra teoretiker kunna kasta nytt ljus på de situationer jag upplever som problematiska. Samt att kunna öka kunskapen om denna tudelade yrkesroll.

Uppsatsen bär på mycket egen frustration och uppsatsen blir personligt och nära, syftet var inte att bearbeta min egen frustration även om det kan verkas så utan istället skapa en förståelse hur det är att arbeta som lärare mot fritidshem år 2020. För det är nu det riktiga livet tar vid när jag och mina studiekamrater ska in på arbetslivet som legitimerade lärare mot fritidshem. För min del innebär det ett vägskäl i karriärsvalet, det återstår om jag själv väljer att återgå till att enbart prioritera fritidshemmet eller om jag kommer fortsätta vara verksam i denna mellanposition.

Ett tredje alternativ finns och det är att jag väljer en lärartjänst inom idrott och hälsa. Jag är ingen lärare men får en behörighet i idrott och hälsa vilket gör det möjligt både i teorin och i praktiken att jag kan välja en lärartjänst inom det ämne som jag har läst. Det gör mig lite ledsen faktiskt eftersom min tanke från början har alltid legat att jag ska arbeta på fritidshemmet, men det som gör att jag i slutet hamnar i ett vägskäl är just återigen att den mellanposition som skapas av dubbla roller är otroligt svårt att genomföra i praktiken och jag hoppats att jag lyckats förmedla det genom den här uppsatsen.

Å ena sidan är jag glad att skolan tar till vara på min potential och att jag får utföra olika slags arbetsuppgifter som jag är bra på. Å andra sidan blir det svårt att följa läroplanen för fritidshemmet helhjärtat.

Jag har inte hunnit tänka så långt utan väljer att blicka tillbaka till varför jag började läsa denna utbildning. Först och främst vill jag vara en förebild för kollegor, elever, rektorer, föräldrar och all personal inom skolans omsorg. Jag inser att gällande min situation att rektorn tänker på verksamhetens bästa och att rektorn inte heller innehar någon god uppfattning om denna mellanposition jag är verksam i.

Att vara ett fritidshemsläraiproffs enligt mig är att alltid tänka positiv och se möjligheter i även svåra situationer, ingenting blir bättre av att gnälla eller älta saker som man inte kan påverka. Att vara tydlig i kommunikation mellan kollegor, till föräldrar och alltid föra en levande diskussion till ledingen genom att vara öppen med arbetsplatsens brister. Samtidigt gäller det även att vara öppen och ärlig med sina egna känslor. Jag är 33 år gammal idag och har lång tid kvar i arbetslivet. Det gäller att vi som lärare mot fritidshem får rätt förutsättningar för vårt arbete och att alla inser vikten av vårt arbete. Jag hoppas och tror att legitimationen vi får kommer spela en stor roll i spelet i vårt yrkesliv.

Slutord

Att skriva denna uppsats har verkligen varit en utmaning för mig själv. Jag har flera gånger under processen brutit ihop och fått börja om från början för att skapa detta verk. Processen har inneburit många känslor såsom frustration, besvikelse, rädsla, lättnad och glädje. Jag är oerhört stolt över mig själv att jag lyckades skriva denna uppsats även om jag önskar att jag gjorde det enklare för mig själv ibland.

Jag vill rikta ett stort tack till min handledare Krystof Kasprzak för att ha varit ett otroligt stöd och en gedigen handledare under processen. Framförallt har jag lärt mig vikten av att släppa uppsatsen en dag eller två för att sedan öppna uppsatsen med nya ögon.

Det är nu den riktiga utmaningen börjar när jag blir behörig lärare mot fritidshem med behörighet i idrott och hälsa. Det är nu man äntligen får ett kvitto och en legitimation efter alla timmar på Södertörns Högskola.

Referenslista

Ackesjö Helena, Nordänger Ulla Karin & Lindqvist Per (2016) "*Att jag kallar mig själv för lärare i fritidshem uppfattar jag skapar en viss provokation*": Om de nya grundlärarna med inriktning mot arbete i fritidshem. *Educare - Vetenskapliga skrifter*, (1): 86–109

Alsterdal Lotta (2014) *Konst och lärande. Essäer om estetiska lärprocesser*
Essäskrivande som utforskning, Stockholm Södertörns högskolan S. 58

Andersson Birgit (2013) *Nya fritidspedagoger – i spänningsfältet mellan tradition och nya styrformer* *Institutionen för tillämpad utbildningsvetenskap*: Umeå Universitet

Andrew Abbot (1988) *System of Professions*: University of Chicago Press

Dreyfus Hubert & Dreyfus Stuart (2015) *Klassiska texter om praktisk kunskap* Huddinge:
Södertörns högskola

Eugen Fink, *Utbildningens metafysik i Platons och Aristoteles förståelse av världen*,
opublicerad översättning av Krystof Kasprzak

Falkner, Carin & Ludvigsson Ann (2019) *Fritidshem – ett gränsländ i utbildningslandskapet*
,*Nordisk tidsskrift for pedagogikk og kritikk* :Jönköping University, Jönköping, Sverige

Heggen, Kåre (2008) *Profesjon og identitet*. Profesjonsstudier. Anders Molander og
Lars Inge Terum (red.) Universitetsforlaget.

Hammarén Maria (2005) - *Skriva en metod för reflektion*: santérus förlag

Wolrath Söderberg Maria (2017) *Aristoteles retoriska toposlära*, Stockholm: Södertörns
högskola, 2017. 157 sidor.

Skolverket (2011) *Läroplan för grundskolan, förskoleklassen och fritidshemmet 2011*.
Stockholm: Fritzes

Patel, Runa & Davidson, Bo (2011). *Forskningsmetodikens grunder: att planera, genomföra och rapportera en undersökning*. 4., [uppdaterade] uppl. Lund: Studentlitteratur.

Uppslagsverkets Hemsida (webblänk)

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/autonom>